

Tòquio

El País Valencià és una de les tres comunitats autònomes de l'estat que té una legislació pròpia en matèria d'urbanisme. La LRAU, llei reguladora de l'activitat urbanística, té com a missió ordenar el camp de la construcció i la planificació dels pobles i ciutats valencians. Es a dir, intenta posar ordre en el camp més propici a l'especulació i el negoci fàcil per tal de protegir l'entorn on es desenvolupa gairebé el cent per cent del temps de vida de quasi el cent per cent dels valencians. Queden al marge d'aquest problema els viatgers impenitents, com el president de la Diputació de València, Manuel Tarancón, a qui afecta més la legislació nicaragüenca, els eremites, si n'hi ha, i el misàntrop de Gestalgar, aquell jove que ha aconseguit viure ja fa dos anys en les muntanyes dels Serrans menjant els fruits de la terra i bevent aigua sense clor. A la resta, la LRAU ens hauria d'evitar que pogueren repetir-se barbaritats com la densitat de població aclaparadora que pateixen certs pobles de l'Horta, Tavernes té la més alta d'Europa, de les construccions sobre zones naturals i de la lletgesa esfereïdora de llocs com l'Avinguda del Cardenal Benlloch de València, per exemple. És la clau per dissenyar l'entorn vital. És el decorat de la nostra història i ja se sap que el lloc on se situa l'acció pot tenir un grau d'importància igual o superior al d'un personatge.

Per això, qualsevol modificació en la legislació urbanística, a més de la lògica influència en l'àmbit econòmic, resulta vital per a la vida quotidiana de tothom. Qualsevol govern que la porte a terme arriba per via directa a tots els ciutadans. Per això, legislar en urbanisme s'ha convertit en la manera més clara de demostrar la força i l'orientació d'un executiu. Amb la LRAU, el PSOE va voler deixar clar que tenia una política definida de com havia de fer-se el creixement harmònic dels nuclis urbans valencians, diferent a l'estatal i ben perfilada. Després, o potser ja venia implícit, molts dels seus alcaldes recorrerien a la fórmula de l'"estudi de detall" una mena d'"Obre't, Sèsam!" que donava accés imme-

diat i legal a tota mena de burles i relegava la LRAU al camp de les bones intencions.

Ara, el govern del Partit Popular ha volgut dir també la seua i ja prepara una modificació de la LRAU. Les propostes conegudes auguren temps idíl·lics per als especuladors, que ja enyoraven aquells anys daurats del *desarrollismo* on els milions i l'aluminosi anaven de la mà en frenètic carnaval. Els dissenyadors del PP estan decidits a augmentar la densitat d'habitatges per hectàrea, de 75 a 150. És a dir, el doble. El doble de cases,

de persones, de necessitats de transport, d'equipaments, etc. I com s'ho faran aleshores si el doble de persones necessita el doble de zones verdes però l'espai és el mateix? L'equació només té una resposta: les zones verdes es queden en la meitat. Al cap i a la fi, per què no?, la necessitat d'una zona verda és també una qüestió opinable.

Resulta fàcil imaginar què passarà amb el centre històric de València i Alacant, per posar un exemple, amb la facilitat que ara tindran els promotors per envair les rodalies, bé siguen desèrtiques, o bé estiguen plenes de les fruites daurades de l'horta. Tavernes, doncs, pot preparar-se perquè ja té les condicions idònies per batre no sols el rècord continental sinó també el galàctic; una gran proesa

amb què Zaplana, president de la Generalitat, quedarà fixat en la història universal. Per si de cas la densitat fóra poca cosa, també preveuen els reformadors del PP, encapçalats pel conseller Luis Fernando Cartagena, a qui els jutjats encalquen per presumptes fraus fiscals, que la cessió del 20% dels terrenys dels polígons urbanitzats que ara es fan als ajuntaments corresponents, pugua ser evitada si el mateix promotor vol instal·lar-hi un equipament educacional, social, o sanitari. Una escola de models, una seu per a una penya taurina o una clínica de cirurgia estètica per exemple? Semblava impossible, amb la baixa de la natalitat i les xifres sobre les vivendes desocupades, més del 35% en València, que poguera tornar l'amenaça del ciment amb aquesta inclemència. Però no. Amb Zaplana i Cartagena, Tòquio, en girar el cantó. ■

JORDI SEBASTIÀ

“Les propostes del PP auguren temps idíl·lics per als especuladors, que ja enyoraven aquells anys del ‘desarrollismo’ on els milions i l'aluminosi anaven de la mà en frenètic carnaval.”